

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen JUDr. Pavlem Širokým, LL. M., advokátem se sídlem Vodičkova 31, Praha 1, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2023, č. j. PPR-44133-4/ČJ-2023-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2024, č. j. 14 Ad 1/2024 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce vykonával službu na oddělení dopravních nehod, odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Požadoval doplacení služebního příjmu za nevyčerpané přestávky ve službě v období od 1. 1. 2018 do 31. 3. 2020. Tuto žádost služební funkcionář zamítl. Žalobce podal proti druhostupňovému rozhodnutí (ze dne 25. 3. 2022, č. 384/2022) žalobu k Městskému soudu v Praze. Následně ji však vzal zpět. Městský soud proto usnesením ze dne 26. 7. 2022, č. j. 17 Ad 7/2022 - 97, řízení ve věci žalobce zastavil.

[2] Žalobce podal dne 30. 3. 2023 návrh na obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále

jen „zákon o služebním poměru“). Měl za to, že městský soud v jiném řízení rozhodl rozsudkem ze dne 23. 1. 2023, č. j. 17 Ad 6/2022 - 112, o předběžné otázce rozhodné rovněž pro posouzení jeho žádosti, a to odlišně od služebního funkcionáře. Náměstek policejního prezidenta návrh zamítl rozhodnutím ze dne 19. 7. 2023, č. j. PPR-25297-7/ČJ-2023-990131. Následně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Služební orgány dospěly k závěru, že žalobce nesplnil podmínku obnovy řízení podle § 192 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Předběžnou otázkou ve smyslu § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru je podle nich taková otázka, na jejímž vyřešení závisí rozhodnutí ve věci, avšak pouze pokud o ní nepřísluší rozhodnout správnímu orgánu, který vede řízení, a dosud o ní nebylo pravomocně rozhodnuto. Zastupitelnost při čerpání přestávek ve službě a přerušitelnost výkonu služby na oddělení dopravních nehod nicméně předběžnou otázkou nejsou. V řízení o doplatku služebního příjmu za přestávky rozhoduje služební funkcionář, nikoli správní soud, který rozhodnutí služebního funkcionáře pouze přezkoumává. Žalovaný rovněž upozornil, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem sloužícím k nápravě skutkových nesprávností. Otázka, zda mohl žalobce čerpat přestávky ve službě, je však právní a nikoli skutková. Dle žalovaného by navíc přijetí názoru žalobce vedlo k absurdnímu závěru, že jakýkoli nový rozsudek správního soudu ve skutkově podobném případě, vydaný ve čtyřleté lhůtě k podání žádosti o obnovu řízení, by umožňoval obnovit pravomocně skončené řízení.

[4] Městský soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2024, č. j. 14 Ad 1/2024 - 38, žalobu zamítl. Zastupitelnost žalobce při čerpání přestávek na oddělení dopravních nehod a od ní se odvíjející (ne)přerušitelnost služby považoval za dílčí otázku, jejíž zodpovězení podmiňuje rozhodnutí o doplacení služebního příjmu. Nejde však o předběžnou otázku ve smyslu § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru, jejíž odlišné posouzení příslušným orgánem by bylo důvodem pro obnovu řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Služební funkcionář je totiž příslušný k posouzení všech zákonných podmínek pro přiznání doplatku služebního příjmu, včetně zastupitelnosti příslušníků a (ne)přerušitelnosti služby. Pro hodnocení těchto dílčích otázek zákon nezakládá zvláštní příslušnost odlišnou od příslušnosti služebního funkcionáře. Posouzení zastupitelnosti a přerušitelnosti služby tudíž představuje nedílnou součást řízení ve věci služebního poměru, nikoli předběžnou otázku. Obnova řízení podle § 192 odst. 1 písm. b) zákon o služebním poměru proto nepřichází v úvahu.

II. Řízení před Nejvyšším správním soudem

[5] Rozsudek městského soudu napadá žalobce (stěžovatel) v celém rozsahu kasační stížností. Její důvod spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (též jen „NSS“) napadený rozsudek zrušil, věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení a stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení.

II. A. Důvody kasační stížnosti

pokračování

[6] Stěžovatel nejprve obsáhle shrnul dosavadní průběh řízení. Zdůraznil, že ve věci jeho kolegy, který vykonával v rozhodném období stejně jako stěžovatel službu na oddělení dopravních nehod, vydal městský soud rozsudek č. j. 17 Ad 6/2022 - 12. Ten obsahuje stěžejní závěry týkající se výkonu služby na totožném oddělení a za totožných podmínek jako u stěžovatele (tj. vychází ze stejných skutkových okolností). Proto namítá, že tyto závěry je nutné vztáhnout rovněž na řízení o právním nároku stěžovatele na doplatek služebního příjmu. Konkrétně jde o zjištění městského soudu, že na pracovišti nebylo organizačním opatřením zajištěno plnohodnotné střídání policistů ve službě. Ke shodným závěrům pak městský soud dospěl i v dalších věcech (rozsudky č. j. 9 Ad 14/2022 - 154, č. j. 8 Ad 14/2022 - 94, č. j. 6 Ad 11/2022 - 123, č. j. 17 Ad 2/2023 - 88). Rozhodnutí služebních orgánů v předchozím řízení, na základě kterých byl nárok stěžovatele zamítnut, tak byla podle názoru stěžovatele založena na nesprávném hodnocení důkazních prostředků založených ve správním spise a s tím souvisejícím chybném rozhodnutí o předběžné otázce.

[7] Stěžovatel přitom nesouhlasí s městským soudem, že posouzení zastupitelnosti na oddělení dopravních nehod bylo pouze dílčí otázkou. Podle jeho názoru šlo o otázku předběžnou, která je důvodem pro rozhodnutí o obnově řízení. Namítá, že předběžné otázky jsou obecným právním institutem. Při jejich vymezení tak není nutné striktně vycházet z pramenů správního řízení, resp. zákona o služebním poměru. Odkazuje přitom na komentářovou literaturu k trestnímu řádu, která předběžnou otázkou rozumí takovou otázku, která sama není předmětem prováděného řízení, avšak její vyřešení je předpokladem rozhodnutí o vlastním předmětu řízení. Otázka (ne)existence služebního předpisu pro zastupování během čerpání přestávek přitom podle stěžovatele takové vymezení předběžné otázky splňuje. Služební funkcionář tak tuto otázku vyhodnotil chybně; naopak městský soud v rozsudku č. j. 17 Ad 6/2022 - 12 o ní rozhodl odlišně od služebního funkcionáře. Návrhu stěžovatele na obnovu řízení proto mělo být vyhověno.

[8] Stěžovatel dále namítl, že rozhodnutí služebního funkcionáře a městského soudu v projednávané věci porušují zásadu ochrany legitimního očekávání a právní jistoty. V téměř totožných případech jeho kolegů totiž tyto orgány rozhodly odlišně. Služební orgány i městský soud se navíc podle stěžovatele odchýlily od konstantní rozhodovací praxe, zejména judikatury soudů týkající se problematiky proplácení přestávek na jídlo a odpočinek. K takovému odchýlení se nevidí stěžovatel žádný důvod.

[9] Závěrem stěžovatel uvedl, že trvá na důvodnosti svého nároku na proplácení přestávek na jídlo a odpočinek, neboť tyto přestávky neměl fakticky možnost čerpat. Pokud služební funkcionář jeho žádost zamítl, šlo o rozhodnutí vycházející z nesprávného úsudku o zastupitelnosti mezi jednotlivými příslušníky, a tedy o chybné rozhodnutí o předběžné otázce.

II. B. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Odkázal na závěry městského soudu a na svá předchozí vyjádření k žalobě. Stěžovatel podle jeho názoru v kasační stížnosti nepřichází s žádnými novými skutečnostmi ani právními názory a toliko opakuje svoji odvolací a žalobní argumentaci. Žalovaný zopakoval, že předběžnou otázkou může být

pouze otázka, na jejímž vyřešení je závislé rozhodnutí ve věci, avšak a o které nepřísluší (z důvodu nedostatku věcné příslušnosti) rozhodnout správnímu orgánu, který vede řízení. Současně o ní nesmí být dosud pravomocně rozhodnuto. Otázka zastupitelnosti stěžovatele přitom není takovou předběžnou otázkou. V řízení o doplatku služebního příjmu je příslušný k rozhodnutí o otázce zastupitelnosti služební funkcionář, nikoli správní soud. Správní soudy pouze přezkoumávají rozhodnutí služebních funkcionářů; nerozhodují ve věci samé. Jelikož rozhodnutí o doplatku služebního příjmu nezáviselo na vyřešení předběžné otázky, nešlo vyhovět návrhu stěžovatele na povolení obnovy řízení. Rozsudek městského soudu č. j. 17 Ad 6/2022 - 112 nebyl navíc vydán v řízení, které by jakkoli souviselo s řízením o doplatku ve věci stěžovatele, resp. tam vyjádřený závazný právní názor nijak nedopadá na tuto již pravomocně skončenou věc.

[11] Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by se služební orgány či městský soud v projednávané věci odchýlily od konstantní judikatury či jinak narušily právní jistotu. Má naopak za to, že princip právní jistoty založený pravomocným rozhodnutím by byl narušen za předpokladu, jehož se dovolává stěžovatel, tedy pokud by vydání soudního rozhodnutí v jakékoli jiné skutkově a právně podobné věci mohlo vést k obnově řízení, a tudíž prolomení právní moci již skončené věci. V tomto směru žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 As 38/2012 - 27. Dodává, že pro přezkum právních otázek zakotvuje právní řád zcela jiné instituty než obnovu řízení, jako je přezkumné řízení, správní žaloba či kasační stížnost.

II. C. Replika stěžovatele a duplika žalovaného

[12] Stěžovatel v replice doplnil podrobnosti k poměrům na pracovišti, zejména ohledně možnosti čerpání přestávek ve službě. Rovněž uvedl, že v současné době jsou na oddělení dopravních nehod již čerpané přestávky počítány za výkon služby, a tedy příslušníkům propláceny v plné výši. Má být proto zřejmé, že jeho nárok na doplatek je od začátku po právu.

[13] Žalovaný v duplice upozornil, že argumenty týkající se zastupování na pracovišti jsou již v tomto řízení bezpředmětné. Tato věc se totiž týká pouze otázky, zda jsou splněny předpoklady pro povolení obnovy již pravomocně skončeného řízení.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním formálních podmínek řízení o kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Napadený rozsudek proto NSS přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Přihlížel při tom k případným vadám, které by musel zohlednit i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost **není** důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že důvody kasační stížnosti musí konkrétně směřovat proti rozhodnutí krajského soudu (v tomto případě Městského soudu v Praze), neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

pokračování

Ve značné části kasační stížnosti však stěžovatel pouze opakuje námitky žalobní, aniž by adresně zpochybňoval konkrétní závěry vyslovené v napadeném soudním rozhodnutí. Řízení o kasační stížnosti však není pokračováním řízení o žalobě. Je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku poté, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu. Stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující nosné závěry vyslovené v napadeném soudním rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140, nebo ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 - 64, odst. 21). Pokud tak neučiní, může se rovněž NSS v obecné rovině ztotožnit s tím, co k obsahově stejným námitkám již dříve uvedl městský soud.

[17] Podstatná část kasační argumentace stěžovatele se navíc snaží opět nastolit témata, která nejsou v této věci podstatná: konkrétně naplnění podmínek pro přiznání nároku na doplacení služebního příjmu za přestávky na jídlo a odpočinek. O tomto nároku stěžovatele nicméně již bylo pravomocně (tedy konečně, závazně a v zásadě nezměnitelně) rozhodnuto v předcházejícím řízení (viz bod [1] tohoto rozsudku). Předmětem nyní vedeného řízení je výlučně přezkum rozhodnutí služebních orgánů ohledně návrhu stěžovatele na obnovu řízení podle § 192 zákona o služebním poměru, tedy *zda jsou splněny tam stanovené podmínky pro obnovení již pravomocně skončené věci*. Jelikož služební orgány ani městský soud neshledaly podmínky pro obnovu řízení, nemohly se nárokem stěžovatele na doplacení služebního příjmu věcně zabývat. Proto ani NSS se nezabýval námitkami týkajícími se poměrů na pracovišti a předpoklady pro přiznání nároku na doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2018 do 31. 3. 2020. Pokud by tak učinil, překročil by i on předmět řízení a tím nepřipustně zasáhl do již jednou pravomocně skončené věci.

[18] Ze stejných důvodů nejsou v této věci relevantní ani námitky týkající se narušení principu právní jistoty (resp. legitimního očekávání) z důvodu, že se služební orgány i městský soud měly odchýlit od judikatury soudů týkající se proplácení přestávek na jídlo a odpočinek. Rovněž tyto námitky směřují do věcných otázek již pravomocně skončené věci. Netýkají se předmětu řízení v nyní projednávané věci. Při posuzování předpokladů pro obnovu řízení se služební orgány ani městský soud nemusely zabývat judikaturou k proplácení přestávek na jídlo a odpočinek, neboť nebyla pro takové posouzení relevantní. Nemohly se od ní tedy ani „odchýlit“.

[19] Nejvyšší správní soud samozřejmě chápe, že stěžovatel může vnímat předcházející řízení ve věci doplatku služebního příjmu jako subjektivně nespravedlivé. Zatímco jeho žádosti nebylo vyhověno, v případě jeho kolegy ze stejného oddělení městský soud obdobné negativní rozhodnutí služebních orgánů rozsudkem č. j. 17 Ad 6/2022 - 112 zrušil. Nelze však přehlédnout, že sám stěžovatel nevyužil prostředků, které mu právní řád poskytuje k ochraně jeho práv. Jak bylo uvedeno v bodě [1] tohoto rozsudku, stěžovatel sice podal proti zamítavým rozhodnutím žalobu, tu však následně vzal zpět dříve, než městský soud ve věci rozhodl. Městský soud tak nemohl narušit legitimní očekávání stěžovatele, *neboť v předcházejícím řízení o jeho žalobě vůbec věcně nerozhodoval*. Ani služební orgány legitimní očekávání stěžovatele nenarušily. V obou věcech (stěžovatele i jeho kolegy) totiž rozhodly shodně. Jejich odlišné rozhodnutí ve věci stěžovatelova kolegy je až důsledkem kasačního zásahu ze strany městského soudu (rozsudkem č. j. 17 Ad 6/2022 - 112).

[20] Jedinou v tomto řízení relevantní kasační stížností nastolenou otázkou tudíž je, *zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru*. Stěžovatel má za to, že městský soud rozsudkem ze dne 23. 1. 2023, č. j. 17 Ad 6/2022 - 112, vydaným v jiném řízení, rozhodl o předběžné otázce klíčové rovněž pro posouzení o jeho žádosti, a to odlišně od služebního funkcionáře. Konkrétně měl odchýlně posoudit otázku zajištění zastupitelnosti příslušníků při čerpání přestávek na oddělení dopravních nehod.

[21] Stěžovatel se nicméně mylí. NSS se plně ztotožnil se závěrem městského soudu. Zastupitelnost na pracovišti, resp. přerušitelnost výkonu služby, jsou pouze *dílní otázkou*, která podmiňuje rozhodnutí o doplacení služebního příjmu. Nejde však o předběžnou otázku ve smyslu § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru, která je důvodem pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Rozsudek městského soudu č. j. 17 Ad 6/2022 - 112, kterého se stěžovatel dovolává, tudíž není rozhodnutím o předběžné otázce.

[22] Za prvé, je sice pravdou, že předběžná otázka je jako taková do značené míry obecným právním institutem. Pro účely tohoto řízení nicméně není významné, že by (ne)existence služebního předpisu pro zastupování během čerpání přestávek mohla potenciálně být předběžnou otázkou podle trestněprávních předpisů, jak se stěžovatel snaží argumentovat s odkazem na komentářovou literaturu k trestnímu řádu. V projednávané věci je naopak klíčové vymezit předběžnou otázku výlučně jako podmínku pro rozhodnutí o obnově řízení ve služebních věcech. V tomto směru je proto nutné vycházet především z úpravy obsažené v zákoně o služebním poměru, tedy právě z § 180 odst. 5 a § 192 odst. 1 zákona o služebním poměru. Pokud tak městský soud učinil, postupoval správně.

[23] Podle § 192 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru přitom platí, že *[ř]ízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže, rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak*.

[24] Podle § 180 odst. 5 téhož zákona *[v]yskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku*.

[25] Za druhé, již z jazykového znění § 180 odst. 5 a § 192 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru jednoznačně plyne, že předběžnou otázkou ve smyslu uvedených ustanovení může být pouze taková otázka, k jejímuž posouzení je *příslušný* orgán odlišný od služebního funkcionáře. O „předběžné otázce“ má totiž rozhodovat „příslušný orgán“,

pokračování

zatímco služební funkcionář si může v rámci jím vedených řízení učinit o stejné otázce do té doby pouze „vlastní úsudek“.

[26] Jak přitom již korektně vysvětlil městský soud, k posouzení zastupitelnosti na pracovišti je příslušný sám služební funkcionář, a to přímo v rámci posuzování žádosti o doplatek služebního příjmu. Tato otázka je totiž nedílnou součástí řízení ve věci služebního poměru. Zákon přitom zvláštní příslušnost žádného jiného orgánu k jejímu posouzení nezakládá. Nemůže tak dojít k tomu, že si služební funkcionář učiní o zastupitelnosti na pracovišti vlastní úsudek a poté o ní v téže věci rozhodne příslušný orgán odlišně (srov. odst. 17. až 20. napadeného rozsudku).

[27] Pro úplnost NSS dodává, že „příslušným orgánem“ určeným k posuzování zastupitelnosti příslušníků na oddělení dopravních nehod není správní soud. Správní soudy pouze přezkoumávají zákonnost rozhodnutí vydaných správními, resp. služebními orgány. Nepřísluší jim přitom nahrazovat činnost služebních orgánů, které nesou primární odpovědnost za rozhodnutí ve služebních věcech, včetně doplatku služebního příjmu. V případě shledání nezákonnosti rozhodnutí vydaného v rámci správního řízení je důsledkem kasačního rozsudku soudu toliko zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí s tím, že danou otázku správní, resp. služební orgán znovu posoudí v intencích závazného právního názoru správního soudu. Rozhodnutí správního soudu, byť může obsahovat skutková zjištění týkající se rovněž zastupitelnosti na oddělení dopravních nehod, tudíž opět nemůže být rozhodnutím o předběžné otázce ve smyslu § 185 odst. 5 a § 192 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru.

[28] Konečně za třetí, NSS zdůrazňuje, že zásah do pravomocně skončené věci je možný pouze z vážných důvodů. Rozhodnutí správního soudu sice takovým důvodem být může, avšak jen tehdy, kdy soud správní rozhodnutí ruší na podkladě žaloby podané účastníkem daného správního řízení. Rozhodnutí soudu v jiné, byť po skutkové stránce podobné věci, však již takovým důvodem není. NSS souhlasí s žalovaným, že by bylo absurdní, aby jakýkoli nový rozsudek správního soudu vydaný ve skutkově podobném případě umožňoval bez dalšího obnovit všechna pravomocně skončená řízení v obdobných řízeních v posledních čtyřech letech. Pokud důvodem k automatickému prolomení pravomocně skončené věci není ani významný posun v judikatuře (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 6 As 39/2009 - 74), pak jím pochopitelně nemůže být ani situace, kdy soud učiní oproti správním orgánům odlišná skutková zjištění v jiné obdobné věci.

[29] NSS proto závěrem opětovně připomíná, že stěžovatel se mohl proti rozhodnutím zamítajícím jeho žádost o doplacení služebního příjmu bránit u městského soudu. Tohoto svého práva však nevyužil, jelikož svoji žalobu vzal v roce 2022 zpět. Obnovy pravomocně skončeného řízení se začal domáhat až poté, kdy v roce 2023 městský soud rozhodl rozsudkem č. j. 17 Ad 6/2022 - 112 ve skutkově podobné věci jeho kolegy. V tento okamžik však bylo správní, tak i navazující soudní, řízení v jeho věci již pravomocně skončeno.

[30] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že souhlasí s městským soudem, že v projednávané věci nebyl dán důvod obnovy řízení podle § 190 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Posouzení zastupitelnosti příslušníků na oddělení dopravních nehod

je dílčí otázkou, jejíž vyřešení podmiňuje rozhodnutí o žádosti žalobce na doplacení služebního příjmu. K jejímu posouzení je příslušný přímo služební funkcionář. Nejedná se tedy o předběžnou otázku, o které by jiný k tomu příslušný orgán rozhodl odlišně od služebního funkcionáře.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[32] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Žalovanému poté nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2025

Michal Bobek
předseda senátu